U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **B. F. M.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Žitná 45, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2006, č. j. 56 Az 260/2006 – 36,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení v záhlaví označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 2. 8. 2006, č. j. OAM-601/VL-10-04-2006, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a kterým bylo současně rozhodnuto, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona azylu.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů

či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V kasační stížnosti však stěžovatel uplatnil toliko kasační důvody a namítl nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], dále pak namítl vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a konečně namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Tyto obecné důvody kasační stížnosti stěžovatel dále konkretizoval tak, že podle jeho názoru není jasné, z jakých informačních zdrojů správní orgán a posléze krajský soud vycházely s tím, že jejich informace získané k danému případu se vztahují k samotné studentské stávce, popř. k jejímu průběhu. O tom, co následovalo po skončení stávky, zda-li docházelo k porušování lidských práv, zatýkání a pronásledování účastníků stávky, tyto informace nehovoří, a to ani obecně ve vztahu k účastníkům stávky, ani konkrétně ve vztahu ke stěžovateli. Správní orgán a potažmo i krajský soud tak podle stěžovatele vyslovují řadu domněnek, které však nemají náležité odůvodnění a zmiňuje kupříkladu tyto: „Žalovaný dospěl k závěru, že se žalobce obecně známé skutečnosti – téma stávky a policie pokusil vzít za své a využít je na podporu žádosti o azyl, ovšem bez reálné osobní účasti“ nebo „Žalovaný vzniklou situaci vyhodnotil tak, že není žádný důvod domnívat se, že by žalobce mohl být hledán.“ Nikdo však nedal do souvztažnosti, proč stěžovatel – mladý student vysoké školy – relativně náhle bez zjevné příčiny opustil zemi původu, ačkoliv k tomu dle správního orgánu nebyl důvod.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel žádá, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a ve věci nařídil další projednání.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že co se týče rozsahu zjišťování skutkového stavu a politicko-bezpečnostní situace v zemi původu, včetně okolností azylově relevantních, ze strany správního orgánu, existuje ustálená judikatura, podle které má správní orgán povinnost zjistit skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu azylového řízení uvedl (srov. především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz).

Těmito důvody byly v daném případě stěžovatelem artikulované obavy z postupu policie poté, co se účastnil studentské stávky na univerzitě G. A. N. v C. v březnu 2006. Z informací doložených správním orgánem, s nimiž byl stěžovatel během řízení seznámen a mohl navrhnout jejich případné doplnění (viz protokol ze dne 12. 7. 2006, založený ve správním spise č. l. 24), však vyplynulo, že stávka studentů na jmenované univerzitě neproběhla, když stávkové hnutí nebylo následováno a výuka probíhala normálně. Správní orgán a posléze krajský soud proto shodně dospěly k závěru ohledně nevěrohodnosti tvrzení stěžovatele. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud proto připomíná, že nevěrohodnost

tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro jeho udělení. Je proto povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokázal vlastní věrohodnou výpovědí, přičemž je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují tak, jako se stalo v souzené věci (srov. především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, www.nssoud.cz).

Ve světle shora uvedeného tak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud se v napadeném rozsudku nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je odkladným účinkem vybavena ex lege (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu